

Bakacsinerdő-blues

AZ NTH FELÉ REZGŐ ÉS REMEGŐ SZAVAK azt mondták, *Új étel közeleg*, és fészkelődésre készítettek, hogy a lábait igazgatva felmérje az üzenet részleteit: milyen messziről, melyik irányból és kitől érkezett. Anya Fészke nagy volt. A gyermekeinek egy része megbízhatóbb a többieknél.

Új étel. Más étel. Ez mindenkinek felkeltette az érdeklődését. A fák között ködszerűen finom rétegekben kifeszített háló szálain keresztül Nth érezte, hogy a többiek is fészkelődnek, felébrednek tompaságukból. Mindig jutott étel még annyinak is, amennyien Anya Fészkében laktak, de a változatosság sokat számított.

Az erdő sötét mélyén csordákban jártak a szarvasok legelni a hálók árnyékában fekvő tisztásokra, és hússal etették a hálók lakóit. A hálót szöve Anya odafigyelt, hogy mindig legyenek alatta olyan tisztások, amelyek körül a nagy fák mérgezettek és elgyengültek. Az ilyen helyeken mindig sok szarvas lesz.

A fákon majmok laktak, bár ők ravaszak voltak, és többnyire egyformán el tudták kerülni a hálót és a vadászokat is. Ez is Anya tervének része volt. A majmok elég ravaszak voltak ahhoz, hogy mindig legyen elég majom. Ahhoz is elég okosak voltak, hogy felismerjék a sorsukat, ha elkapták őket, és ettől a nedveik különleges ízt kaptak.

Nem jártak arrafelé farkasok vagy lopakodó macskafélék. Nem mintha rossz lett volna az ízük, de pocsékoltak. Túl sok majmot és szarvast zabáltak fel ahhoz, hogy megtűrjék a jelenlétüket.

Viszont az új étel... Nth várta, hogy a háló szálain végigfutó szavak közvetítsék, ki fogta el a zsákmányt, és könyöröghessen Anyának egy kóstolóért.

Újabb szavak érkeztek a vadászoktól, folyamatos jelentés, ahogy követték a betolakodókat a sötét erdőben, átsiettek fölöttük, amíg a testvéreik megszöttek a csapdákat és az akadályokat, amely utóbbiakkal terelték a zsákmányt.

Új étel. Ember.

Az emberek néha betévedtek az erdőbe. Nth egyfajta módon megértette, hogy bizonyos helyek az erdőn kívül ember-helyek voltak. Akik a Fészekből elkóboroltak az erdőn túlra, azok gyakran nem tértek vissza, mert az erdő az ember küszöbén állt. Akik az emberek közül bekószáltak az erdőbe, hasonlóképpen jártak. Akárcsak most.

Nth érzékelte, hogy a csapda felállt, Anya Fészkének legjobb vadászai közül többen is megfeszített lábakkal várakoztak az ágak között, készen arra, hogy bármikor lecsapjanak. A szövények már visszahúzódtak, közben elmondták, milyen jó munkát végeztek.

A háló szálai táncoltak, pengtek és csengtek, de Nth nem talált ebben szavakat, csak valamiféle zaj üvöltött bele a lábaiba és a hasába, amitől nyugtalanul mászkálni kezdett pihenőhelytől pihenőhelyig, hátha így megszabadulhat a kakofóniától, vagy megértheti azt.

Tűz! A szó megállította. A tűz az ember barátja volt, és nem volt barátja Anya Fészkének. Azután egy testvér talált egy biztonságos helyet, ahonnan az üzenete átrezgett mindenkihez. Nth is érezte: *Meghalunk! Azért jöttek, hogy vadásszanak ránk! Védjétek meg Anyát!*

Nth azonnal mozgásba lendült, hálókön és ágakon át, biztos és gyors lábakon mászott a zűrzavar forrása felé. A járásával együtt szét is kürtölte maga körül: *Jövök!*, és ugyanez a szó pendült még sokaktól. Anya Fészke mozgásba lendült, hogy elpusztítsa a betolakodókat, ezeket az embereket.

Futás közben megérezte a gyors, heves szavakat valahonnan letről:

Elválták a hálót. Elpusztították a fákat.

Sokan?

Kevesen. De sok tüzet hoztak, és egy fényt, ami jobban éget a napnál.

Messziről tudnak ölni vele.

Pusztítsuk el őket! Anya védelmében!

Anya védelmében!

Azután rémület támadt, és egyre fokozódott, ahogy Nth fától fáig mászott, megállt, és újra elindult, ismét megállt, és elindult, mert az emberek egyre mélyebbre nyomultak az erdőben, mert egyre többeket öltek meg a Fészekből. Mert egyenesen Anya felé tartottak.

Előtte egy kötegni háló ropogva vált szét, azután lett semmivé egy hirtelen hőkitöréstől. Nth szemei elkapták a villanást, alig többet, de ettől is irányt változtatott. Az emberek gyorsabban mozogtak, mint ahogy a Fészek közvetíteni tudta volna szavakkal a háló szálain keresztül, így a testvérek nem tudhatták, honnan jön a következő csapás. A tűz minden újabb villanása megsüketítette a Fészek egy részét, mert elsorvasztotta és megszakította azokat a hosszú és feszes szálakat, amelyeken keresztül a testvérek beszélhettek volna egymással.

Azután Nth közelebb ért, bár még csak a mozgásuk mintázatát látta, gyenge szeme számára az emberek csoportja egyetlen soklábú élőlénynek tűnt, elöl fémkarmokkal, amelyekkel átszúrta és fel-

hasította, széttépte mindazokat, akik Anyáért való aggodalmukban megtámadták őket. Levágott lábak, kiontott belsőségek borították el az erdő talaját, és az emberek csak végigtapostak rajtuk.

A föld is remegett, és Nth ezt is értette; testvérek egész hulláma érkezett, szürke szőrrel borított, gömbszerű testek áradata ívbe feszített lábakkal, tátogó csáprágókkal, dühösen az övéik halálától, az otthonuknak okozott károktól és a betolakodók szintiszta vakmerőségétől. Az emberek felől újabb tűz üvöltött fel, de nem olyan kicsi, amilyen az álmukat őrizte, vagy még kisebb, amelyet kézben tudtak vinni, hanem hatalmas csóva, amely végigperzselte a Fészket, leégette a szőrt, meggyújtotta a testvéreket, mielőtt gömbhátuk széthasadt volna a saját elpárolgó belsőségeik gőzétől, hogy azután a talaj közvetítse kínterhes és rángatózó, bár rövid haláltáncukat az életben maradtaknak.

Együtt!, dobolta Nth egyik testvére, és mind egyszerre rontottak a betolakodókra. Többen, mint amennyit Nth valaha is látott egyszerre, egy helyen a Fészekből. Jöhettek az erdő minden részéből. Nth felkészült a tűzre; azt mondta magának, hogy nem ölhetnek meg mindenkit egyszerre, és Anyáért megérte meghalni.

Megfeledezett a fényről, amiről a többiek beszéltek. Az emberek közül aranyszínű sugárzás indult ki – nem hó, nem erő, hanem tiszta fény, olyan erős, hogy Nth gyenge szeme azonnal felmondta a szolgálatot. Ám a fény ennél többet is okozott. A fény mögött tudat rejlett, amely megvetette. Kínozta. Érezte, ahogy a tudat roppant és erőteljes elégedetlensége a földre sújtotta, elsöpörte, és neki futnia kellett, mindenki futott, és az emberek mentek tovább, borzalmas, kérlelhetetlen, elviselhetetlen módon megszejtelenítették az otthonukat.

A testvérek újra összegyűltek, és Nth is azok között volt, akik újra az emberek után vetették magukat, utolérték őket – a követ-

kező lángcsapás megégette a szórt néhány lábán, miközben mások sikoltozva haltak meg.

Anya!

Az emberek betörték a rejtekébe, egy tisztásra az erdő szívében, ahol úgy függtek az évszázados hálók, hogy barlangot alkottak, amelybe belépve szembenéztek Anyával, miközben a Fészek odagyűlt köréjük, elfeketítette a fákat és a talajt, a testvérek felmász-
tak a környező hálókra, készen arra, hogy leereszkedve mindent fel-
áldozzanak azért, aki életet adott nekik.

Anya felállt, hatalmas lábaival tízszer akkora volt, mint a legnagyobb testvér, legnagyobb szemei nagyobbak lehettek, mint az emberek feje, csáprágói olyan hosszúak, mint az emberek fém-
karmai.

De az emberek tüzet és fényt hoztak, amelyeknek erejét a Fészek sok-sok halottja bizonyította. Megölhették Anyát. Véget vethet-
tek mindennek. A testvérei tömegében Nth megremegett, ahogy a többiek zavarodott, értetlen, rettegő és dühös üzeneteit hallgatta.

Azután Anya szólott hozzájuk, miközben óvatos lépéseket tett
előre. *Nyugodjatok meg, gyermekeim! Fogjátok vissza méregfogaito-
kat. Beszélnek.*

– Tovább! – kiáltott Dion. A felemelt kezében tartott Armes korongja a fényben fürdette a csapatot, közben összezavarta a pókok seregét körülöttük. A nő látta, ahogy a fény tisztasága beleég a szörnyetegek szemébe, elűzi sötét természetüket. Bronz pikkelyvértje fölé vett fehér talárjában úgy ragyogott a visszatük-
röződő fényben, mint a legendák rettenthetetlen alakja. De olyan *sokan* voltak!

Öten merészkedtek be az erdőbe. A csapatot Dion vezette, hitének sugárzó fényével átitatva. Mindegyikük felesküdt, hogy minden tőle telhetőt megtesz az emberisten, Darvezian jelentette fenyegetéssel szemben, mégis mindegyiküket saját indítékok vezérelték. Ravasz Lief hasznót remélt az ügyből. A pajzsos Bosszúszomjas Harathes szenvedélyesen gyűlölte a Sötétség minden teremtményét, míg az íjász Cyrene valamiféle régóta rejtegetett bűne – egy tette vagy tétlensége – miatt próbált vezekelni így. Ami a csapat ötödik tagját, az éteri tüzet idéző Penthost illetve, Dionnak fogalma sem volt róla, hogy miért tartott velük. Egyelőre megelégedett annyival, hogy így történt, és hatalmas segítséget jelentett.

– Jártunk már rosszabb helyen is! – figyelmeztette a társait.

– Penthos! Van egy szavad valamire, amit elborítanak a pókok? – kérdezte Lief a papnő lábánál guggolva, lándzsáját közel tartva magához, mintha undorodott volna tőle, hogy még jobban összemocskolja pókvérrel. A feketés anyag már foltokban borította sötét bőrruháját, és a két csupasz alkarját is, mert helyenként rákényszerült, hogy a töreit használja.

– Lehet araknidás. – Penthos talárjának egy része parázslott a saját lángjaitól, de úgy tűnt, a férfit ez egyáltalán nem zavarja. A mágiája kétségtelenül megjavítja majd minden felszerelését, miután végeztek. Kis, acélszürke szemével folyamatosan a tömeget fürkészte körülöttük. Arcára kiült az az örült kis vigyor, ami mindig bajt jelentett. Ezúttal legalább mind ugyanannak a bajnak mentek elébe.

– Hát akkor szerintem még nem jártunk ennél araknidásabb helyen – jegyezte meg Lief. – Nézzétek ezeket a fattyakat! Ezrével lehetnek.

– Inkább csak százával – helyesbített Dion, de ez még mindig nagyon sok óriáspókot jelentett. És sohasem maradtak nyugton, egyikük sem, mind kúszott és mászott, fel egymásra és át egymáson,

fákra futottak fel, nagy hálókön kúsztak végig olyan könnyedséggel, mintha súlytalanok lettek volna. És előttük...

Előttük ott állt az ok, amiért megkockáztatták a betörést az erdőbe.

Az öngyilkos küldetés másik két résztvevője készenlétben tartott karddal állt. A vörös hajú Cyrene két kézzel markolta hosszú, keskeny pengéjű fegyverét, minden izma végtelenül merevnek tűnt a feszültségtől. Íját már visszatette a hátán tartott tokba, a kiürült tegez mellé. Dion másik oldalán a nagydarab Harathes görnyedt le a pajzsa mögé, nyilvánvalóan erőt és haragot gyűjtött, hogy megrohazza az előttük lévő hatalmas förmedvényt.

Csakhogy a pókok serege egyelőre visszafogta magát, és Dion tudta, hogy ezt nem Penthos lángjai vagy Armes szent szimbóluma miatt tette. Ha a lények támadásba lendültek volna, sokuk odavész ugyan, de a puszta túlerejükkel is legyűrnék Dion csapatát. Persze a matriarcha, ez az óriási, dagadt szörnyeteg is elpusztulna.

– Gyerünk már! – sürgette őket Harathes. – Most van lehetőségünk támadni. Ezért jöttünk ide, nem?

– Ennél többért jöttünk – válaszolta Dion. – Maradjatok készenlétben! – Sötét, borzalmas helyen jártak, szerencsétlen bolondok tömegsírjában, akik ostobán bemerészkedtek ide előttük, és most a csontjaik a csapat lábai alatt ropogtak. Ám Armes Fénye minden sötétséget eloszlatozott.

– Mekkora barom voltam, amikor felajánlottam, hogy bejövök ide egyedül, és *ellopom* azokat a nyomorult vackokat! Nem hittem volna, hogy a prófécia szó szerint értendő! – panaszkodott Lief.

– Csendet! – mondta Dion, a férfi vállára téve a szabad kezét. – Beszél.

– Hogy érted azt, hogy *beszél*? – kérdezte Harathes. – Ezek állatok. Nem tudnak *beszélni*.

– Bármi, ami elég öreg és nagy, elérheti a bölcsességet – szavalta Penthos. – És a gonoszsgot is, ami gyakran előfordul, mindenestre idővel még az ilyen lényeknek is megjöhet az eszük. Márpedig Hálósözvő Asszonyság több évszázada él már itt.

– Akkor a megölésével nagy szolgálatot tennénk a világnak – csattant fel Harathes, ám csalódottan csikorgatva a fogait engedelmeskedett Dion utasításának.

Armes bölcsessége megnyitotta a nő elméjét, hogy megérthesse a lény szavait.

Mit akartok?, szólt a mélyen rezgő női hang, ám ezt nyilvánvalóan csak Dion képzelete alkotta meg, ami képes volt emberi tulajdonságokkal felruházni azt is, ahol nyoma sem lehetett ilyesminek.

– Azért jöttünk, mert esküt tettünk, hogy megölünk egy embert. Egy mágust, aki istennek nyilvánította magát, és sok gonoszsgot tett – jelentette be Dion. Addig meredt a társaira, amíg azok fel nem fogták, hogy nem hozzájuk szónokolt. Ugyanakkor sejtette, hogy az ő céljaik semmit sem jelentenek ennek a lénynek. Abban is kételkedett, hogy a „gonosz” szó jelenthetett egyáltalán valamit egy pók számára. A hálósözvők nem nagyon használtak tükröket.

– Darveziannak nevezi magát, és Sötét hatalom hordozója. Egy ember, aki átadta magát a Sötétségnek. – Ugyanannak a Sötétségnek, amelyből ez a pókmatriarcha született, de mindenki tudta, hogy a Sötétség teremtményei egymás ellen is harcolnak. – Darvezian örökölte a Sötét Urak műveit, akik őelőtte hoztak rettegést a világba.

Ismérem. Óvatos válasz, de persze hogy a lény ismerte Darveziant. Szóltak történetek a találkozásukról, ugyanazon ősi gonoszsg két teremtményének szövetségéről. Évtizedekkel korábban az emberisten azzal szórakoztatta magát, hogy az ellenségeit beküldte ebbe az erdőbe afféle áldozati felajánlásként a matriarchának és

seregének, de szeszélyessége folytán idővel ráunt a dologra, és másféle megtorlásokhoz folyamodott.

– Akkor nyilvánvalóan hallott már a prófeciáról is – folytatta Dion. – Sokan próbálták már legyőzni Darveziant. Mind elbuktak. Csakhogy egy jóslat leírja mindazokat a körülményeket és feltételeket, amelyeknek a teljesülésével áthatolhatunk a védelmeink, és megölhetjük. A prófécia főként a megöléséről szól. – Senki sem tudta, honnan eredhettek ezek az értékes szavak, ám úgy tűnt, ha egy Sötét Úr elegendő Sötétséget gyűjtött magába, és nagy hatalomra tett így szert, akkor született egy prófécia is a végzetéről. Dion úgy tekintett erre, mint Armes kifürkészhetetlen útjainak egyikére, amelyek által Fényt hozott a világba.

A pókok öreganyja hallgatott. Arrébb mozdította egy-két lábát. Körülöttük a forrongó, kúszó-mászó tömeg tovább nyüzsgött. Visszatartotta őket a félelem, hogy baja eshet a királynőjüknek, és Dion csapatát visszatartotta a tény, hogy egy támadás következtében mindannyian ott pusztulhattak. Holtpont.

– A nagy anya egy foga, így szól a prófécia – folytatta Dion óvatosan. – És mindazoknak, akik Darvezianhoz tartanak, a pókok ösvényén kell járniuk. Itt vagyunk hát, mert Darvezian lelkeket nyel el, elméket ront meg, és eltorzítja magát a vidéket, ezért mindent meg kell próbálnunk, hogy megállítsuk. Egy fog és egy térkép. Megért minket?

A két fog, az a két kard hosszúságú és ívelt, méreggel teli fog megmozdult, miközben Dion a szörnyeteget figyelte. Ez a rém még Darveziannál is öregebb volt, így szintúgy a mérge is. Még az emberisten sem lehetett maradéktalanul felvértezve ellene. Nyilvánvalóan nem Armesnek tetsző ösvényt választottak, de az ennél szentebb módszerekkel még csak megizzasztani sem sikerült azt az átkozottat.

Mit tennétek?

– Szükségünk van az egyik méregfogára és az adott szavára, hogy sértetlenül távozzunk. Cserében életben hagyjuk, és tovább szaporíthatja a fajtáját ezen a helyen.

Megöltétek a gyermekeimet.

– Nem tudom rávenni magam, hogy sajnáljam őket – jegyezte meg Dion közönyösen. – Armes azoknak tartogatja a kegyelmét, akik rászolgálnak. Ha megkapjuk, amiért jöttünk, akkor anélkül megyünk el, hogy további károkat okoznánk. Máskülönben meg kell elégednünk azzal a megoldással, hogy megszabadítjuk a világot a pókok öreganyjától, még ha itt veszünk is, és másnak kell beteljesítenie a prófécíát. Ha megöljük, a méregfoga itt fog heverni az utánunk érkezőknek, akik szembe kívánnak szállni Darzeziannal.

A hatalmas pók nyugtalanul, ingerülten fészkelődött, halálos agyarárt emelgette, és Dion feszülten figyelte; közben azon tűnődött, mennyit érthetett meg ez a bestia az elmondottakból, és közel kerülhetett-e az elméje az emberéhez annyira, hogy felfogja, amit felajánlott neki.

Ám azután lejjebb eresztette óriási testét, közelebb húzta magához a lábait, és mozdulatlanra dermedt. Elérkezett a pillanat, ami sokak számára az életet vagy a halált jelenthette, és a hang újra megszólalt: *Vigyétek!*

– Előbb az adott szó! – emlékeztette a lényt Dion. – Armes Fénye eméssze el, ha megszegi! Adja a szavát, hogy ha megkapjuk, amire szükségünk van, akkor sértetlenül távozzunk!

A szavamat adom. Vegyétek el, amiért jöttetek, és menjetek! Viszonylag emberinek tűnő csalódottság és harag ült a hangban.

– Lief! Menj, és hozd el az egyik méregfogat! – adott utasítást Dion.

– Fordulj fel! – jött a gyors válasz.

– Csináld!

A férfi szitkozódva letette a lándzsáját, és elindulva a szörnyeteg felé előhúzta az egyik hosszú törét. Szinte négykézláb mászott előre, a matriarcha legapróbb mozdulatától is összerándulva torpant meg. Azután a kolosszális méretű pók felágaskodott a négy hátsó lábára, a négy mellsőt kitérte a levegőben, méregfoga előremeredt, és Lief kiáltva vágta magát hanyatt ijedtében.

Minden pók beleremegett a pillanatba, és Dion azt hitte, hogy mégis támadni fognak, de bár kétszer annyira hevesen látszottak nyüzsögni, mint az imént, továbbra is visszafogták magukat.

– Lief! Menj! – szólt oda a nő.

A tolvaj a matriarchát bámulta a legyezőszerűen széttárt lábakkal.

– Nem... tudok! – suttogta, és elhátrált. – Bocsássatok meg! Tényleg képtelen vagyok rá.

– Barom! – köpte a szót Cyrene. A harcosnő elindult, karddal a kézben, menet közben belerúgott a tolvajba, hogy visszakeresse Dion lábához. A matriarcha mozdulatlan maradt, holott az ivadécai már szinte őrzöngtek.

– Amikor belevág, kiderül, hogy mennyire szartuk el – jegyezte meg Penthos halványan elmosolyodva, mintha élvezte volna a helyzetet. – És akkor mindent felgyújtok. Jó tervnek hangzik, nem?

– Olyan tefajta tervnek hangzik – mondta Lief rekedten.

Cyrene terpeszbe állt a szörnyeteg előtt, nagyot nyelt, és célzott a pengéjével. Minden egyes jelen lévő élőlény minden szeme rászégeződött.

Lecsapott, és az óriáspók összerándult, imbolyogva állt meg mind a nyolc lábán. Dion a fogait csikorgatta, kezével a homlokát nyomva próbálta kizárni a tudatából a lény kínterhes sikolyát, ami egészen emberinek hangzott.

Az egyik méregfog levált a szörnypofáról, és az újra felbátorodott tolvaj előreleandult, megragadta a metszett végét, a másikat pedig olyan messzire tartotta magától, amennyire csak tudta.

A matriarcha oldalvást és hátrébb botladozott, a fájdalom hullámokban borította el Diont.

Megkaptátok, amit akartatok. Menjetek!

– Egy részét kaptuk meg annak, amit akartunk – jelentette ki Dion. – A fogat, amellyel belemarhatunk az ellenségünkbe. De ismernünk kell az ösvényt is, a pókösvenyt, amelyen keresztül eljuthatunk Darvezianhoz. Kell a térkép, ami elvezet a seregei, a csapdái és az erődítményei között.

– Az mondja, hogy nincs ilyen térképe – jelentette ki a papnő.

– Hazudik. A prófécia egyértelmű! – ellenkezett Harathes. *A kretén!* Dion még csak hagyján, de Penthos kifejezetten utálta, ha nála alacsonyabb rendűekkel kellett foglalkoznia, akik egészen földhözragadtak és emberiek voltak. Persze Liefnek legalább volt némi humorérzéke, és talán megérhette megtartani... *Már megint eltértem a tárgytól.*

– Egyértelmű prófécia nem létezik – mutatott rá Penthos. – És nem hallottam még róla, hogy a pókok tehetséges térképészek lennének. – *Ez egészen érdekes gondolatnak tűnt. Akár még lehettek is. Utánanézett már ennek bárki is? Talán ha az egyik ilyen bestiát egy éven keresztül csak térképekkel és térképészekkel etetném...? Már megint kezdett elterelődni a figyelme, de untatta a helyzet. Ennyi hatalmat gyűjtve egy helyben ácsorogni általában fejfájást, néha hányást is eredményezett később. Valamire használnom kell. Valójában nagyobb harcot várt, amibe talán még bele is hálnak néhányan.*

Őszintén szólva szinte csalódottságot érzett emiatt. Nem mintha rossz szándékkal lett volna Cyrene, Harathes vagy Lief iránt, de ha Diont a karjában tartva és a társait gyászolva kellett volna kibotladoznia az erdőből egy nehezen megszerzett győzelem után... Nos, ebből jó kis legendát lehetett volna szőni, nem?

És tessék, mindig hagyom, hogy a gondolataim elszaladjanak valamerre!

– Szóval akkor most mi van a pókösvénnyel? – kérdezte Cyrene, aki legalább egy kicsivel gyorsabbnak bizonyult a húsbavágó kérdések terén, mint férfi harcostársa. – Ez most akkor egy hely? Egy átjáró? Vagy egy kocsma neve talán?

– Akár valami bódítószer neve is lehet – szúrta közbe a tolvaj.
– Biztos alaposan be kell állni, hogy harcoljunk Darvezian ellen. Látom némi értelmét.

– Lief! Hallgass! – szólt rá Dion. – A pók azt mondja... azt mondja, hogy ismer dolgokat. Utakat. Ösvényeket. Persze nem igazán tudja őket leírni vagy lerajzolni nekünk.

– Elvihetnék az agyát, vagy valami ilyesmi? – javasolta Cyrene. Még jó, hogy a matriarcha csak Dion szavait értette, máskülönben azonnal kimozdultak volna erről a holtpontról.

– Vagy akár el is vezethetne személyesen – vetette fel Penthos. A várt nevetés elmaradt, ami emlékeztette a férfit, hogy a többség nem volt képes osztozni vele a kifinomult humorérzék terén. Mi több, gyakran még a *találékony* megoldásaival is meglepte őket.

– Kuss! – csattant fel Harathes, amivel máris kiérdemelt magának újabb egyheti impotenciát, amint visszaértek a civilizációba. Nem mintha eddig rájött volna, hogy ki állhatott teljesítőkéességének a hanyatlása mögött. *Ó, milyen jó mágusnak lenni!*

– Azt mondja... – Dion fintorgott, és Penthos magában felsőhajtott. Hogyan történhetett meg, hogy egy ilyen szép és tehetség-

ges, fiatal nő egy ilyen ostoba vallás szolgálatában kössön ki? – Azt mondja, hogy elküldi velünk az egyik gyermekét. Megosztja vele a tudását. Penthos! Lehetséges az ilyesmi?

– Könnyedén. A kapcsolata a fattyaival bármilyen erős lehet. Ami azt illeti, egészen nagyszerűnek tartom az ötletet.

– Hé-hé! Nagyjából tudjátok, mennyit kell még mennünk innen, mire elérünk Darvezianhoz? – nyavalygott Lief. – Tudjátok, falvak, városok, amiken át kell mennünk, emberek sokasága. Szerintetek mit fognak szólni, ha meglátják, hogy egy kicseszett óriáspókkal mászkálunk? Nem igazán tehetjük meg, hogy mondjuk porázt teszünk rá, és megpróbáljuk elhíttetni a népekkkel, hogy egy eddig felfedezetlen kutyafajta!

– Persze hogy nem! – csapott le a lehetőségre Penthos. – Hiszen nincs nyaka! – Egyetlen apró kacaj sem hallatszott. Az emberek egy része egyszerűen képtelen meglátni egy adott helyzet tréfás oldalát. Hirtelen mindenki olyan feszültnek és dühösnek tűnt.

– Ha szükségünk van a matriarcha tudására, akkor nem látok más lehetőséget – mondta Dion. – Kénytelenek vagyunk arra a hitemre támaszkodni, hogy a lény Armes akaratóból cselekszik.

– Ez még Penthossal sem működik, nemhogy az óriásbogarakkal! – mormolta Lief.

Na már most, ez tényleg vicces volt. A mágus hangosan felnevetett, csak a társaira telepedett csendből jött rá, hogy a tolvaj talán nem teljesen tréfának szánta.

Látta, hogy senki sem jut előbbre ezzel az egésszel, és valamiért a saját szavai a pók nyakáról még mindig ott zörögtek a fejében, mintha külön figyelmet követeltek volna maguknak. Arra gondolt, *talán...* Hirtelen megérezte a kihívás nagyságát, mert bár hallott már hasonló trükkökről, egyik sem lehetett olyan érdekes vagy neveléses, mint ez.

– Csinálunk neki nyakat, és akkor rakhatunk rá pórázt! – jelentette be.

– Te meg mi a fenéről beszélsz? – kérdezte Harathes.

– Nem hinném, hogy egy póráz... – kezdte Cyrene, de elhallgatott, és így folytatta: – Igaz. Mi a fenéről beszélsz?

– Penthos? – nézett rá kérdően Dion is.

– Magunkkal visszük az egyik kis férget – mondta a mágus olyan hangon, mintha mindez teljesen egyértelmű lenne –, és én álcázom.

– És mégis *mi* a picsának? – Lief a körülöttük nyüzsgő, szörös szörnyetegeket nézte. – Érdekes alakú gyertyatartónak?

– A legújabb barátunknak. Emberihez hasonlóvá tehetem. Akár még az elméből is lecsippenthetek a számára egy szilánkot, hogy beszélhessen hozzánk, és tudja, hogy ha szarnia kell, akkor menjen be egy bokor mögé. Nem látom a terv hátulütőjét.

– De... Meg lehet csinálni? – kérdezte Dion. A hangja alapján Penthos lenyűgözte az ötlettel. Vagy megrémisztette volna vele? A mágus mindig nehezen különböztette meg azokat a fránya érzelmeket.

– Úgy vélem, hogy mire végzek, emberibb lehet Harathesnél – jelentette ki Penthos. Lief elvigyorodott, ami egészen bosszantónak bizonyult, mert a mágus ezt *nem* tréfának szánta. *Mi a fene lehet ezzel a humor dologgal, amit mindig rosszul értelmezek?*

Dion feltartotta a szabad kezét, hogy magára vonja a figyelmet.

– De most komolyan, Penthos! Működhet? Elég sok múlik ezen. Ez nem csak egy lehetőség, hogy kicsi istenkét játssz a világgal.

– A feltételezés is sértő! – A mágus megpróbálta belevinni őszinte sértődöttségét a hangjába, de valószínűleg csak a szokásos cinizmusa hallatszott ki belőle. – Meg tudom csinálni. És Dion! Öröömre szolgálna. Persze nem itt, inkább egy olyan hely kell, ahol az erők találkoznak... – Majdnem a nő templomát javasolta, de gyorsan meggondolta magát, mert azok az ólomförmedvények

mindenhol tönkretették a mágikus csomópontokat, ahová csak Armes papjai felépítették őket. – Van egy rakás régi kő nem egészen egy mérföldnyire az erdőtől. Ott végrehajthatjuk.

Az arckifejezése nem sok bizalmat tükrözött, de végül Dion vállat vont.

– Hát, más lehetőséget nem nagyon látok, és kezd fáradni a karom. – Ezután ismét a pókok öreganyjához szólt.